

மிகப் பெரும் ஆயுதம்

“தீயே சொல் நான் இந்தக் குர்ஆனை என்னுடைய மர்போடு சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டிருக்காவிட்டால் என்னால் அவர்களை ஓட ஓட விரட்டியிருக்க முடியுமா?”

“ஆனாலும் அம்மா, ஒரு ரைஃபிள் அல்லது ஒரு துப்பாக்கி செய்கின்ற காரியத்தை குர்ஆனால் செய்ய முடியாதே!”

“குர்ஆனின் ஒரு எழுத்துக்கு எதிராக ஓராயிரம் ரைஃபிள்களும், துப்பாக்கிகளும் நிற்க முடியாது.”

□□□□□ □□□□□□ □□□□□□

□ □ □□□□□ □□□□□□□ □ □

“அம்மா உங்க வயசு என்னம்மா..?”

“எழுபது ஆண்டுகள்”

“அப்படியென்றால் விடாததைப் போல சமயத்தில் உங்களாக்கா இருபது அல்லது இருபத்தியேழு வயசு இருந்திருக்காம இல்லே..”

“ஆமா”

“அன்றிலிருந்து நீங்கள் இந்த ஊரை விட்டு வளையே போனதே இல்லையா, அம்மா?”

“ஓர் நாளும் போனதில்லை”

“இத்துணை ஆண்டுகளில் உலகத்தில் மிகப் பெரும் மாற்றங்கள் நடந்துவிட்டுள்ளன

அம்மா..”

“களே விப்பட்டிருக்கின்றனே.”

“நீங்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ளவில்லையா?”

“இல்லை”

“என்னுடைய களே விகளால் உங்கள் மனம் புண்படக்கின்றதா, அம்மா?”

“அஸ்தக்ஃபிருல்லாஹ். (அல்லாஹ் என்னை மன்னிப்பானாக). இதில் பயோய் மனம் புண்படவதற்கு என்ன இருக்கின்றது?”

“எனக்கு வறோ வழி தரரியவில்லை, அம்மா. உங்களபைப் பற்றிய விவரங்களை உங்களிடமிருந்து தானே எனக்குக் கிடதைதாக வணேட்டும். ஆனால் நீங்களோ ஒருநாளும் தாமாக பழைய நிகழ்வுகளைக் குறித்து சொன்னதே இல்லை. அதனால் தான் நானாக உங்களகைக் குடநைத்து குடநைத்து கட்டேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனே. மூந்தையை நிகழ்வுகள் பற்றிய தகவல்களை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிவிட வணேட்டும் என்கிற ஆர்வம் உங்களுக்கு எப்போதும் ஏற்பட்டதில்லையா?”

“மஹம். அப்படியில்லாம் நான் ஒருநாளும் விரும்பியதில்லை.”

“உங்களுக்கு என்னதான் பிடிக்கும்?”

“எனக்கு ஒரே ஒரு ஆசைதான். எப்போதும் ஒதிக் கொண்டே இருக்க வணேட்டும்”

“எதனை ஓத வணேட்டுமம் என்று ஆசை?”

“திரும்பறையைத் தான்!”

“உங்களுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியுமா, அம்மா?”

“கூர் ஆன் ஓத மட்டுமே தெரியும்”

“உங்களுக்கு ஓதக் கற்றுக் கொடுத்தது யார்?”

“என்னுடைய தகப்பனார்தான்”

“கூர் ஆன் ஓதுகின்றவரால் துருக்கி மொழியையும் எளிதாக வாசிக்க முடியும் அல்லவா?. பழைய லிபியில் எழுதப்பட்ட வாசகங்களை எளிதாக வாசிக்க முடியுமே..”

“எனக்கு பழைய துருக்கி எழுத்துகளையும் வாசிக்க இயலாது. திரும்புகூர் ஆனில் இருக்கின்ற இறவைக்கு-களை ஓதுவதுதான் எனக்கு ஈஸியாக இருக்கின்றது. அதனைத் தவிர மற்ற எழுத்துகளைப் பார்க்கும் போது அவை புழு பிச்சிகளாய் தான் தோன்றும்.”

“உங்களுடைய கணவரைப் போல உங்களுடைய தகப்பனாரும் ‘செபிக்’ - ஆக இருந்தாரா?”

“அவர் ஊர் பள்ளிவாசலில் இமாமாகச் சேவையாற்றி வந்தார். அந்தக் காலத்தில் ‘செபிக்’ என்று தனி-யாகக் குலம் கொடுத்திரம் எதுவும் கிடையாது. என்றாலும் அந்தக் காலத்து இளைஞர்கள் மெத்தப் படித்தவர்களாய் மார்க்கத்தைக் கற்றவர்களாய் ‘செபிக்’ தனம் இல்லாதவர்களாய், ‘செபிக்’குகளுக்கு சற்றும் குறையாத-வர்களாய் இருந்தார்கள்”

“இன்றைய இளைஞர்கள்...”

“அவர்களின் நிலைமை எல்லாருக்குமே தெரியும்”

“உங்களுடைய தகப்பனார் எங்கு இறந்தார்கள்? எப்படி இறந்தார்கள்?”

“அவர் பரேக்களத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கிருந்து திரும்பி வரவே இல்லை”

“உங்களுடைய தகப்பனார் உங்களுக்கு ஏதேனும் விட்டுச் சின்னாரா?”

“அங்கே மலையில் பச்சைபட்டுத் துணியில் சுற்றப்பட்டிருக்கின்ற பொருள் தெரிகின்றதா? அதுதான் திருக்குர்ஆன். அது மட்டும் தான் என்னுடைய தகப்பனார் எனக்காக விட்டுச் சின்ற சொத்து. கட்டவே அவர் எனக்கு அறிவுரை ஒன்றையும் சொன்னார்”

“அந்த அறிவுரை என்ன?”

“இந்த வதேத்துடனான தொடர்பை எந்தக்காலத்திலும் துண்டித்துவிடக்கூடாது”

“ஆனால் அப்போது நீங்கள் ஒரு பதின்பரவத்துப் பண்ணாக அல்லவா, இருந்தீர்கள்?”

“ஆமாம்”

“அதன் பிறகு உங்களுக்குத் திரும்பும் ஆகிவிட்டது. அப்படித்தானே!”

“என்னுடைய பத்தொன்பதாவது வயதில் என்னை என்னுடைய மாமா பையனுடன் மணம் முடித்தார்கள். கிரகேசர்கள் சமர்னா நகரத்தை ஆக்கிரமித்துவிட்டிருந்த காலத்தில் இது நடந்தது. சில மாதங்களுக்குள்ளாகவே அவர்கள் இந்த ஊருக்கும் வந்துவிட்டார்கள். இந்த ஊரையும் ஆக்கிரமித்துவிட்டார்கள். அவர்களின் ஒரு படகைக் குழுவே - பட்டாலியனே இங்கு வந்துவிட்டது.”

“மலேமும் சலால்லுங்கள். அதன் பிறகு என்ன நடந்தது?”

“என்னத்தசை சலால்வது. கட்டோல சலால்வனே.”

அப்படியும் என்னகை குறித்து எல்லாவற்றையும் களை விப்பட்டிருப்பீர்கள்”

“அதை விடும். நான் உங்களிடமிருந்தே அவற்றையெல்லாம் அறிந்துகொள்ள வண்டும் என்பதுதான் என ஆசை. பொதுவாக மக்கள் காரசாரமாக மசாலா சரேத்தே சலால்வார்கள் அல்லவா? இதனால் உண்மையில் என்னதான் நடந்தது என்பது தெரியாமலே போய் விடுகின்றது”

“நீங்கள் சரியாததான் சலால்லிங்க. மக்கள் என்னைப் பற்றி கதகதையாய் என்னவெல்லாம் சலால்லிவிட்டார்களோ அந்த இறவைனுக்கே வளிச்சம்”

“நீங்கள் தன்னந்தனியாக ஒரு படகைக் குழுவையே - பட்டாலியனையே அடித்து விரட்டி விட்டதாய் மக்கள் பசிக்கொள்கின்றார்கள்”

“இல்லலை. இல்லலை மகனே! நான் என்ன அந்த அளவுக்குப் பலசாலியா? எனக்கு ஏது வலிமையும் சக்தியும். இது திருக்குர் ஆனின் சக்தி நிகழ்த்திய சாதனை. கார் ஆனால்தான் எதிரிகள் ஓட்டம் பிடித்தார்கள்”

“திருக்குர் ஆனின் சக்தி..?”

“வறேனென்ன? நீ யசொல் நான் இந்தக் குர் ஆனை என்னுடைய மார்போடு சரேத்துக் கட்டிக் கொண்டு இருக்காவிட்டால் என்னால் அவர்களை ஓட ஓட விரட்டியிருக்க முடியுமா, என்ன?”

“ஆனாலும் அம்மா, ஒரு ரஃபிள் அல்லது ஒரு துப்பாக்கி செய்கின்ற காரியத்தை குர் ஆனால் செய்ய முடியாதே!”

“குர் ஆனின் ஒரு எழுத்துக்கு எதிராக ஓராயிரம் ரஃபிள்களும் துப்பாக்கிகளும் நிற்க முடியாது”

“கொஞ்சம் விளக்கிச் சொல்லுங்களேன். அன்றைக்கு என்னதான் நடந்தது? எப்பி நடந்தது? என்ன செய்தீர்கள்?”

“எங்கள் திருமணம் முடிந்து மபின்று மாதங்கள் தாம் ஆகியிருந்தன. கிரகேக்க சிப்பாய்கள் எங்க ஊர் பள்ளிவாசலின் முற்றத்தில் என்னுடைய கணவரைச் சூட்டு ஷஹீ தாக்கி விட்டார்கள்”

“ஏன் அவர்கள் அப்படிச் செய்தார்கள்?”

“எங்களுடைய இளம் பண்களின் மானத்தோடு விளையாடிய கிரகேக்க சிப்பாய் ஒருவனை என்னுடைய கணவர் கத்தியால் குத்தி சாகடித்து விட்டதாகத் தான் அவர்கள் சொன்னார்கள்.”

“பிறகு?”

“அதனைக் களே விப்பட்டதும் நான் துடித்து எழுந்தனேன். நரோக கிரகேக்க சிப்பாய்களின் தளபதியிடமே போய் விட்டனேன். போவதற்கு முன்னால் குர் ஆனை என்னுடைய மார்போடு சரேத்துவதைத் துக் கொண்டு அதன் மீது என்னுடைய புரகாவை

முழுமையாகப் பரோத்திக் கண்ணெனே.

கிரகேகத் தளபதி அந்த வளையில் பார்டர் போலிஸின் பழைய சதுக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தான். பக்கத்திலேயே பெரிய மதானம் இருந்தது. நான் போன போது கிரகேக தளபதி பப்ட்ஸ் அணிந்திருந்தான். பப்ட்ஸ் அணிந்த கால்களை எதிரே இருந்த மஜேயில் மீது வைத்து ஆணவத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்திலேயே சமர்னாவைச் சேர்ந்த உள்ளூர் கிரகேக மொழி பசுகின்ற ஒருவன் அமர்ந்திருந்தான். அவன் மொழிப்பெயர்க்கின்ற வலையைச் சயத்து கண்ணெனே.

“ஆனால் அம்மா, உங்களுக்கு நரே தளபதியிடம் போகின்ற தரியம் எப்படி வந்தது?”

“தரியமா? கார் ஆனின் கட்டளைப்பா அது! தளபதி என்னப்பா பார்த்து ‘என்ன விஷயம்?’ என்று கேட்டான்.”

நான் என்னுடைய கணவனின் காலகை குறித்து முறையிட வந்துள்ளேன்’ என்றேன்.

அவன் கேட்டான்: ‘யாருக்கு எதிராக முறையீடு?’

நான் சொன்னேன்: ‘உனக்கு எதிராக’. அவன் கால்களென்று சிரித்துவிட்டான். பப்ட்ஸ் கால்களை மஜே-யிலிருந்து இறக்கி நாற்காலியில் நரேக அமர்ந்து இன்னும் அதிகமாய்ச் சத்தம் போட்டு சிரித்தான்.

எனக்கு அருகில் வந்தவாறு “எனக்கு எதிராக நீ சொல்லப் போகின்ற தீர்ப்புதான் என்னவோ?” என்று எககாளமாகக் கேட்டான். நான் திருக்கார் ஆனை என்னுடைய மார்போடு உறுதியாக அணைத்துக்கண்ணெனே.”

“பிறகு என்ன நடந்தது? நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?”

“நான் சொன்னனேன். உன்னுடைய படகைக் குழுவதைத் திரட்டிக் கொண்டு உடனே இந்த ஊரை விட்டு வளையறே. போய்த் தலையை”

நான் அப்பிச் சொன்னதும் தளபதிக்கு வியப்பு. வாயடைத்துப் போனான். எதனையும் சொல்வதற்கு அவனுக்கு நா எழவில்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, ‘எதனை உன்னுடைய மார்போடு அணைத்து வைத்திருக்கின்றாய்?’ என்று கத்தினான். நான் சொன்னனேன்: “இதுதான் உலகிலேயே மிகப் பெரும் ஆயுதம். எந்த அளவுக்கு வலிமையான ஆயுதம் எனில் நீ ஓரே கணத்தில் எரிந்து சாம்பலாகிப் போவாய்?”

“ஆஹா ரொம்ப அற்புதமாகும்” என்று அவன் ஏதோ சொன்னான்.

இதனிடையே திடீர் ரென்று அங்கு மொழிப்பெயர்ப்பாளராய் அமர்ந்திருந்த கிரகேக்கன் ‘பாம்.. பாம் குண்டு.. குண்டு’ எனக் கப்பாடு போடத் தொடங்கினான்”

“அம்மா என்னால் நம்பவே முடியவில்லை”

“மகனே. உலகில் எத்தனையோ விஷயங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின் மீது மனிதனுக்கு லேசில் நம்பிக்கை ஏற்படாதுவதில்லை.”

“அதற்குப் பிறகு என்ன நடந்தது?”

“கிரகேக்கனின் கப்பாடு தளபதியைப் பீதியடையச் செய்துவிட்டது. அவன் சரலேனென்று என்னிடமிருந்து வகைதொலைவை விலகிச் சென்று நின்றான். இரண்டு பரேமம் என்ன விட்டு தலையை விலகி நின்றார்கள். இரண்டு பரேகளின் முகத்திலும் மரண பயம்.

இருவரின் கண்களும் என் மீதும் என் மார்பு மீதும் குத்திட்டு நின்றன. அவ்விருவரும் என் மீதான பயம் கலந்த பார்வையை விலகாமலே பின்புறமாக நடந்து சென்று அறையை விட்டு வளையறே போக முற்பட்டார்கள். வளையறேனார்கள். பக்கத்தில் இருந்த மதைதானத்தில் ஓட்டு மொத்த படகைக் குழுவதே திரண்டிருந்தது. தளபதி அவர்களை

நளேக்கி தலதைறிகக் ஓடினான். மொழிபெயர்ப்பாளனும் பின்னாலயே போனான்.”

“அவர்கள் உங்களிடமிருந்து ‘அந்தக் குண்டைப் பறித்துக் கொள்வதற்கு கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கு முயலவில்லையா?’”

“அது அவ்வளவு லசோன சமாச்சாரம் கிடையாது. குண்டைக் கைப்பற்றப் போய் அது கதைவறிகீழே விழுந்து வெடித்துவிடாமலே என்றும் அவர்கள் அச்சப்பட்டார்கள். சக்திவாய்ந்த குண்டு வெடித்து ஓட்டுமொத்த படகைக் குழுவே சாம்பலாகிப் போவார்களே என்றும் அவர்கள் பயந்தார்கள்”

“அதன் பிறகு?”

“அதன் பிறகு தளபதி கிரகேக் மொழியில் வகைமாகக் கத்தினான். சிப்பாய்கள் எல்லோரும் அவனை நளேக்கி விரைந்தார்கள்.

அப்போது திடீர் என்று பள்ளிவாசலிலிருந்து முஅத்தின் சாகிப் உரத்த குரலில் பாங்கு சொல்லத் தொடங்கினார். அவருடைய முழக்கம் அன்று எதிரிகளைப் பீதியிலாழ்த்திவிட்டது.

என்னுடைய கணவரின் ஜனாஸாவை தலையில் எடுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த வளையில் திடீர் என்று துப்பாக்கிக் குண்டுகளின் சத்தம் ஓயாமல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. இது துருக்கிய விடுதலகைக் கொரில்லாப் படையினரின் திடீர் தாக்குதல். அவர்களுக்கு நடந்த சம்பவம் பற்றிய தகவல் போய்ச் சேர்ந்து விட்டிருந்தது. ஊரமைப்புதற்காகத் திரண்டுவந்துவிட்டார்கள். மலையடிவாரத்தில் களம் அமைத்து திடீர் தாக்குதல் தொடர்ந்துவிட்டார்கள்.

கிரகேக் சிப்பாய்கள் குழம்பிப் போனார்கள். பயம். பீதி. அச்சம் எல்லாம் அவர்களை ஒருசேரக் கவ்விப்பிடித்துவிட்டன. இங்குமங்கும் சிதறி ஓடினார்கள்.”

தளபதி கிரகேக் மொழியில் என்னவளோ உரத்துச் சொன்னான். உடனே கிரகேக் சிப்பாய்கள் தப்பி ஓடினார்கள். பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே ஊரிலிருந்து கிரகேக் சிப்பாய்கள் அனாவரமே ஓடிப் போய்விட்டார்கள். எதிரிகள் எவரமே எஞ்சி இருக்கவில்லை. அதன் பிறகு எந்தவளொரு கிரகேக் சிப்பாயும் நம்ம ஊர்ப் பக்கம் தலைவதைத்தும் படும் கவில்லை”

“ஆக, நம்முடைய நாட்டின் விடுதலைப்போரில் மற்ற ஆயுதங்களுடன் அரூள்மறை கார் ஆனும் தீர்க்கமான பங்கு ஆற்றியிருக்கின்றது எனலாமா?”

“மகனே! கார் ஆனின் வலிமையால்தான் நாங்கள் போரையே வென்றோம்”

- □□□□□□□□ □□□□□□

- □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□ : □□ . □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□

□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ (1905-1985)

தூருக்கியின் முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். இஸ்தான்புல் நகரில் பிறந்த நஜீப் அதே நகரத்தில் அமெரிக்கன் கல்லூரியிலும் ஃபிரான்சிசி கல்லூரியிலும் படித்தவர். தத்துவம் பயின்றவர்.

இவருடைய புலமையைப் பார்த்து இவருக்கு கல்வி உதவித்தொகை கொடுத்து

மறேபடிப்புக்காக இவரை பிரான்சுக்கு கல்வி அமைச்சகமே அனுப்பி வதைத்தது. ஆனால் பாரிசில் இருக்கப் பிடிக் காமல் படிப்பை முடிக் காமலே சளொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டார் நஜீப்.

இஸ்லாத்தின் மீது தனிப்பற்று களொண்டவர். இஸ்லாமியப் பற்றுக்காக பல முறை சிறை சளென்றவர். துருக்கியில் இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் முன்னளோடிகளில் ஓர்வார். 1985 ஜனவரியில் மறைந்தார்.

-00.000000 0000000000000000

source: <https://azeez-luthfullah.blogspot.in/2012/11/blog-post.html#more>